

Sygn. akt II CZ 7/21

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Szanciło

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa B. A.
przeciwko R. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w S.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 10 marca 2021 r.,
zażalenia strony pozwanej
na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 grudnia 2020 r., sygn. akt I AGa (...), I WSC (...),

1. oddala zażalenie;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Powód B. A. wniósł przeciwko R. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o zapłatę kwoty 194.961,12 zł wraz z odsetkami.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z 6 sierpnia 2019 r. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 194.961,12 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot szczegółowo wskazanych w sentencji.

Wyrokiem z 3 czerwca 2020 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanej.

Pozwana zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną.

Postanowieniem z 7 grudnia 2020 r. Sąd Apelacyjny w (...) odrzucił skargę uznając, że przedmiotowa sprawa dotyczy zapłaty czynszu dzierżawy, a więc skarga kasacyjna jest w takiej sytuacji niedopuszczalna.

Pozwana w zażaleniu na powyższe postanowienie zarzuciła naruszenie art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c., przez jego niewłaściwą interpretację i zastosowanie, polegające na przyjęciu, że sprawa jest sprawą o czynsz najmu lub dzierżawy, podczas gdy istotą tej sprawy nie był spór o wysokość czynszu, lecz o podstawę prawną do jego zapłaty, co doprowadziło do odrzucenia skargi kasacyjnej.

We wnioskach domagała się uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna także w sprawach m.in. o czynsz najmu lub dzierżawy.

W judykaturze ugruntowane jest stanowisko, zgodnie z którym sprawą o czynsz jest sprawa, która dotyczy obowiązku płacenia czynszu, jego rodzaju, wysokości, sposobu płacenia oraz istnienia zobowiązania z tego tytułu, bez względu na sposób obrony pozwanego, a więc także taka, w której kwestionuje on swoją legitymację

bierną, czy legitymację czynną powoda jak również istnienie zobowiązania z tytułu czynszu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2015 r., II CSK 14/15, niepubl.).

W uzasadnieniu powyższego postanowienia wskazano m.in., że pojęcie „sprawy o czynsz najmu lub dzierżawy” w rozumieniu art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c. wielokrotnie było przedmiotem wykładni. Dominuje stanowisko, że powinno być ono interpretowane szeroko i obejmować zarówno sprawy o ustalenie stosunku prawnego lub prawa czy sprawy o ukształtowanie, jeśli przedmiotem ustalenia bądź ukształtowania dokonywanego orzeczeniem sądu ma być czynsz najmu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1998 r., II CKN 587/97, OSNC 1998, nr 12, poz. 213). Sprawą o czynsz jest zatem sprawa - jak już wskazano powyżej - która dotyczy obowiązku płacenia czynszu, jego rodzaju, wysokości, sposobu płacenia oraz istnienia zobowiązania z tego tytułu, bez względu na sposób obrony pozwanego, a więc także taka, w której kwestionuje on swoją legitymację bierną, czy legitymację czynną powoda jak również istnienie zobowiązania z tytułu czynszu (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego: z 2 grudnia 2014 r., V CSK 286/14, z 8 października 2014 r., IV CSK 194/14, z 2 października 2014 r., IV CSK 71/14, z 5 grudnia 2013 r., V CSK 25/13, z 3 lutego 2012 r., I CZ 4/12, z 10 lutego 2011 r., IV CZ 124/10).

W rezultacie, brak było podstaw, aby uwzględnić argumentację pozwanej, nawiązującą do konstrukcji innych stosunków prawnych oraz stopnia skomplikowania rzeczowej sprawy. Ustawodawca bowiem zdecydował - jak powyżej to wskazano - że w szeroko rozumianych sprawach o czynsz najmu lub dzierżawy, skarga kasacyjna jest niedopuszczalna. Podkreślenia wymaga, że tworzenie katalogów przypadków, które zawierałyby wyłączenia od zasady braku skargowości w określonych typach spraw, powodowałoby wiele komplikacji w zakresie stosowania prawa formalnego. Tymczasem, procedura - oczywiście w miarę możliwości - powinna być przejrzysta dla stosujących ją organów, a nader wszystko dla uczestników postępowania.

Z przedstawionych powodów orzeczono, jak w sentencji, na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 1 i § 3 k.p.c. oraz na podstawie art. 98 k.p.c. w zw.

z art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.
rozstrzygnięto o kosztach postępowania zażaleniowego.